

เอกสารประกอบการบรรยาย

“เมาแล้วขับกับสินไหมประกันภัยรถยนต์”

นายความ สิงหนาท แสงไชยา

(หัวหน้าสำนักงานสิงหนาท แสงไชยา นายความและเพื่อน)

เนื่องด้วยในวันอาทิตย์ที่ 27 ตุลาคม 2567 ผมได้รับเชิญจากสภาทนายความภาค 1 ซึ่งได้จัดเสวนากฎหมายทนายความในรูปแบบ Online ครั้งที่ 15 ปี 2567 ให้บรรยายในหัวข้อ “เมาแล้วขับกับสินไหมประกันภัยรถยนต์” ร่วมกับท่านนายอนุสรณ์ พิณีจ หัวหน้าสำนักงานกฎหมายนครธรรม ในระหว่างการค้นคว้าข้อมูลประกอบการบรรยายในครั้งนี้ ผู้บรรยายเห็นว่าเพื่อประโยชน์แก่ผู้ร่วมฟังการบรรยาย จึงได้รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นหัวข้อการบรรยายขึ้นไว้เป็นเอกสารประกอบการบรรยาย และเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจในประเด็นดังกล่าวจะได้ นำข้อมูลไปใช้ประกอบการศึกษาหรือการปฏิบัติงานต่อไป

1. ประเด็นเกี่ยวกับการตรวจวัดแอลกอฮอล์ในเลือด

1.1 ใครมีอำนาจตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ ตาม พรบ.จราจร

มาตรา 142 วรรคสอง “ในกรณีที่มีพฤติการณ์อันควรเชื่อว่าผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) 2) ให้ หัวหน้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานจราจร สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันที่จะขับขี่หรือเมาสุรา หรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่”

1.2 วิธีการตรวจวัดและปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดที่ถือว่าเมาสุรา

(ก) ปี 2537 - กฎกระทรวง ฉ.ที่ 16 ลว.15 พ.ย.37 - ข้อ 3 ถ้ามีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเมาสุรา (1) กรณีตรวจวัดจากเลือดเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

(ข) ปี 2560 - กฎกระทรวง ฉ.ที่ 21 ลว.4 พ.ค.2560 - ให้ยกเลิก ข้อ 3(1) และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

(1) กรณีตรวจวัดจากเลือดเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์เว้นแต่ผู้ขับขี่ในกรณี ดังต่อไปนี้มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์

(ก) ผู้ขับขี่ซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์

- (ข) ผู้ขับขี่ ซึ่งได้รับใบอนุญาตขับรถชั่วคราวตามกฎหมายรถยนต์
- (ค) ผู้ขับขี่ซึ่งมีใบอนุญาตขับรถสำหรับรถประเภทอื่นที่ใช้แทนกันไม่ได้
- (ง) ผู้ขับขี่ซึ่งไม่มีใบอนุญาตขับรถหรืออยู่ระหว่างถูกพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ

(ค) ปี 2567 - กฎกระทรวงการทดสอบปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่ พ.ศ. 2567 (ลง 20 กันยายน 2567) - ให้ยกเลิกกฎกระทรวง ฉ.ที่ 16 (2537) และ ฉ.ที่ 21 (2560)

ข้อ 2. ให้ตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในหลักการของสูตรข้อที่ โดยวิธีตรวจวัดจากลมหายใจ

ข้อ 3. แต่กรณีไม่สามารถทดสอบผู้ขับขี่ โดยวิธีตรวจวัดจากโรงภัยใจให้ตรวจวัด โดยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (1) ตรวจวัดจากปัสสาวะ
- (2) ตรวจวัดจากเลือด

การตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายตามวรรคหนึ่ง ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่ก่อนจึงจะดำเนินการได้

ข้อ 6. ในกรณีที่ผลการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ขับขี่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกาย ดังต่อไปนี้ให้ถือว่ามสุรา

- (1) ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์สำหรับผู้ขับขี่ในกรณี ดังต่อไปนี้

- (ก) ผู้ขับขี่ซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์
- (ข) ผู้ขับขี่ซึ่งได้รับใบอนุญาตขับรถชั่วคราวตามกฎหมายรถยนต์
- (ค) ผู้ขับขี่ซึ่งมีใบอนุญาตขับรถสำหรับรถประเภทอื่นที่ใช้แทนกันไม่ได้
- (ง) ผู้ขับขี่ซึ่งไม่มีใบอนุญาตขับรถหรืออยู่ระหว่างถูกพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ

(2) ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์สำหรับผู้ขับขี่ ซึ่งมีใช้ผู้ขับขี่ ตาม (1)

1.3 ผลกรณีไม่ยอมทดสอบวัดปริมาณแอลกอฮอล์

- 1.ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าขับแล้วขับ (พรบ. จราจร แก้ไข ปี 2557)

ม 142 ว.4 “ ในกรณีที่มีพฤติการณ์ควรเชื่อว่าผู้ขับขี่รถในขณะที่เบาสุราหรือของเมา
อย่างอื่นหากผู้นั้นไม่ยอมให้ทดสอบตามวรรค 3 โดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้น
ฝ่าฝืนมาตรา 43(2)”

2.เป็นความผิด 154 (3) “ฝ่าฝืนคำสั่งหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจรพนักงานสอบสวน
หรือเจ้าพนักงานจราจรตามอาการ 142 วรรคสอง ... ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกิน 1,000 บาท)
ทั้งนี้ เมื่อเป็นความผิดตามกฎหมายเฉพาะตาม พ.ร.บ..จราจรทางบก แล้ว จึงไม่มีความผิดฐานไม่
ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานตามความหมายของ ป.อ. มาตรา 368 ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปอีก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 411/2565, 3561/2563

การที่จำเลยไม่ยอมทดสอบว่าเมาสุราหรือไม่ตามคำสั่งของพนักงานสอบสวนที่สั่งตามอำนาจ
หน้าที่ที่กฎหมายกำหนดอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ซึ่งบัญญัติไว้
เป็นพิเศษในมาตรา 142 วรรคสอง ความว่าในกรณีเจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวนหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่า ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนมาตรา 43 (1) หรือ (2) ให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน
หรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้มีการทดสอบผู้ขับขี่ดังกล่าวว่าหย่อนความสามารถในอันจะขับหรือเมา
สุราหรือของเมาอย่างอื่นหรือไม่ ซึ่งหากฝ่าฝืนบทบัญญัตินี้จะมีส่วนที่ว่าด้วยบทกำหนดโทษในมาตรา
154 (3) โดยระวางโทษปรับครั้งละไม่เกินหนึ่งพันบาท จึงเห็นได้ว่าการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเช่นนี้
พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 กำหนดโทษไว้โดยเฉพาะแล้ว กรณีจึงไม่เป็นเรื่องไม่ปฏิบัติ
ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานตามความหมายของมาตรา 368 แห่งประมวลกฎหมายอาญา อันเป็น
กฎหมายทั่วไป การกระทำของจำเลยจึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 368
วรรคหนึ่ง

2. เมื่อเกิดเหตุการณ์รถชนกัน

2.1 กรณีผู้ขับขี่หรือผู้โดยสารไม่ได้บาดเจ็บ หรืออยู่ในภาวะสามารถให้ความยินยอมใน
การทดสอบปริมาณแอลกอฮอล์ได้ (ไม่ได้ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล)

อาจเป็นคู่กรณีไปพบพนักงานสอบสวนที่สถานีตำรวจ หรือตำรวจมาที่เกิดเหตุแล้วเชิญคู่กรณี
ไปเจรจที่สถานีตำรวจ แล้วทำการเป่าทดสอบวัดปริมาณแอลกอฮอล์

2.2 กรณีผู้ขับขี่หรือผู้โดยสาร อยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่สามารถให้ความยินยอมในการทดสอบปริมาณแอลกอฮอล์ได้ (หรือถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล)

วิธีปฏิบัติ เมื่อหน่วยกู้ชีพ ญาติ หรือพลเมืองดี นำตัวส่งโรงพยาบาลแล้ว เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลจะประสานเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อขอใบส่งตัว หรือพนักงานสอบสวนมีหนังสือขอให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญเก็บตัวอย่างเลือดของผู้ขับขี่หรือผู้โดยสาร เพื่อส่งไปทำการตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ทั้งนี้ ก่อนเจาะหรือเก็บตัวอย่างเลือดต้องได้รับความยินยอมจากผู้ขับขี่หรือผู้โดยสาร แต่ถ้าหากไม่ยินยอมโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้สันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่าข้อเท็จจริงเป็นไปตามผลการตรวจพิสูจน์ที่หากได้พิสูจน์แล้วจะเป็นผลร้ายตาม ป.วิ.อาญา ม.131/1

กฎกระทรวงการทดสอบปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่ พ.ศ. 2567 ตัวอย่าง

หนังสือขอให้แพทย์เก็บตัวอย่างเลือด

หน้า ๑
เล่ม ๑๓๙ ตอนพิเศษ ๒๓๙ ง ราชกิจจานุเบกษา ๗ ตุลาคม ๒๕๖๕

ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี่หรือบุคคล
ที่อาจเป็นผู้ขับขี่ซึ่งอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่สามารถให้ความยินยอมได้
กรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น พ.ศ. ๒๕๖๕

ใบนำส่งบุคคลให้แพทย์ตรวจพิสูจน์

สารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด

คดีที่ ..... สถานีตำรวจ .....

วันที่..... เดือน..... พ.ศ. ....

เรียน .....

ด้วยเมื่อวันที่ ..... เวลาประมาณ ..... น. ได้มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น
และมีเหตุอันเชื่อได้ว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ได้กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคแรก หรือ
มาตรา ๔๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือ
ได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการทดสอบการมีสารเสพติดหรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและ
ประสาท และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดซึ่งอยู่ในร่างกายได้ เหตุเกิดที่.....

อาศัยอำนาจมาตรา ๔๓ ทวิ/๑ และมาตรา ๑๔๒ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก
พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ.๒๕๖๕ จึงขอให้แพทย์ทำการ
ตรวจพิสูจน์ปริมาณสารเสพติดชนิดแอมเฟตามีนหรือเมทแอมเฟตามีน และปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด
ในร่างกายของบุคคล ดังต่อไปนี้

๑. ชื่อ/ชื่อสกุล.....อายุ.....ปีสัญชาติ.....

ที่อยู่ .....

บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่/หนังสือเดินทางเลขที่.....

ใบอนุญาตขับขี่เลขที่.....

๒. ชื่อ/ชื่อสกุล.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

ที่อยู่ .....

บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่/หนังสือเดินทางเลขที่.....

ใบอนุญาตขับขี่เลขที่.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ ผลการตรวจพิสูจน์เป็นประการใดโปรดแจ้งให้ทราบด้วย
เพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

ลงชื่อ ..... พนักงานสอบสวน

(.....)

ตำแหน่ง .....

โทรศัพท์ .....

ข้อ ๓ ในกรณีที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นและมีเหตุอันเชื่อได้ว่า ผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ ได้กระทำการฝ่าฝืนตามมาตรา ๔๓ (๒) และบุคคลดังกล่าวอยู่ในภาวะหมดสติหรือได้รับอันตรายแก่กายจนไม่อาจให้ความยินยอมในการทดสอบการมีสารอยู่ในร่างกายตามมาตรา ๑๔๒ วรรคสอง ให้พนักงานสอบสวนพิสูจน์ทราบข้อเท็จจริงว่าผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่นั้น กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายตามมาตราดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ทุกกรณี โดยให้ปฏิบัติตามวิธีการและขั้นตอน ดังต่อไปนี้

(๑) ให้พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ขับขี่หรือบุคคลที่อาจเป็นผู้ขับขี่ไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด และแจ้งเป็นหนังสือขอให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทำการตรวจพิสูจน์ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดในร่างกายของบุคคลดังกล่าวภายในสามชั่วโมงนับแต่เวลาที่พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งถึงเหตุดังกล่าวข้างต้น หากไม่สามารถแจ้งเป็นหนังสือได้ ให้พนักงานสอบสวนแจ้งด้วยวาจาหรือด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใดเพื่อให้แพทย์ที่เกี่ยวข้องทราบและทำการตรวจพิสูจน์ จากนั้นให้พนักงานสอบสวนแจ้งเป็นหนังสือภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง นับแต่เวลาที่พนักงานสอบสวนได้รับแจ้งถึงเหตุดังกล่าวข้างต้น

การให้ความยินยอมไม่ต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1514/2565

ป.วิ.อ. มาตรา 131/1 วรรคสอง

การตรวจพิสูจน์ที่ต้องตรวจเก็บตัวอย่างเลือดจากร่างกายของผู้ต้องหาในความผิดอาญาที่มี **อัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี ซึ่งต้องได้รับความยินยอมจากผู้ต้องหานั้น** ป.วิ.อ. มาตรา 131/1 วรรคสอง **ไม่ได้บัญญัติว่า การให้ความยินยอมต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น การให้ความยินยอมจึงอาจทำโดยวิธีอื่นได้** การที่ร้อยตำรวจเอก ส. ร้องขอให้เจาะเลือดของจำเลยจนแพทย์เวรมีคำสั่งให้เจาะเลือดของจำเลยแล้ว ณ. เข้าไปสอบถามจำเลยก่อนเจาะเลือด ซึ่งมาตรฐานในการตรวจเลือดของคนไข้จะต้องสอบถามและได้รับความยินยอมจากคนไข้ก่อนทุกครั้ง เมื่อ ณ. สามารถสอบถามและเจาะเลือดของจำเลยได้ **พฤติการณ์ของจำเลยแสดงว่าจำเลยให้ความยินยอมในการเจาะเลือดแล้ว รายงานการตรวจวิเคราะห์จึงเป็นพยานหลักฐานที่รับฟังได้**

2.3 เจ้าพนักงานตำรวจอาศัยอำนาจตามกฎหมายใดในการขอให้แพทย์เก็บตัวอย่างเลือดเพื่อตรวจหาปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของผู้ขับขี่

กรณีพนักงานสอบสวนมีหนังสือขอให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญเก็บตัวอย่างเลือดของผู้ขับขี่หรือผู้โดยสาร ถือเป็นกรณีที่ต้องใช้พยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ ตาม ป.วิ.อ.ม.131/1 โดยถ้าหากเป็นความผิดฐานเมาแล้วขับ (มีเพียงทรัพย์สิ้นเสียหาย) (ม.160 ตรวิ ว.1) ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูง

ไม่เกิน 3 ปี ถือเป็นการใช้อำนาจตาม ป.วิ.อ.ม.131 ประกอบ 131/1 แต่หากเป็นความผิดฐานเมาแล้ว ขับมีคนได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ สาหัส หรือเสียชีวิต (ม.160 ตรี ว.2-4) ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน 3 ปี เป็นการใช้อำนาจตาม ป.วิ.อ.ม.131/1 ว.2

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5886/2558

คดีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปีเท่านั้น หากพนักงานสอบสวนจะทำการตรวจพิสูจน์บุคคลโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ พนักงานสอบสวน **จะต้องดำเนินการตามที่กำหนดไว้ใน ป.วิ.อ. มาตรา 131/1 วรรคสอง** คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า เป็นคดีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี จึงไม่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติดังกล่าว

การที่พนักงานสอบสวน **พบจำเลยนอนหมดสติอยู่บนเตียงผู้ป่วยและได้กลิ่นสุรา แต่ไม่สามารถตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ได้** จึงเป็นกรณีที่พันตำรวจโท ส. สงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราหรือไม่ พันตำรวจโท ส. **จึงมีอำนาจที่จะทำการตรวจพิสูจน์บุคคลโดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 131/1 วรรคหนึ่ง** การที่พันตำรวจโท ส. มีหนังสือขอให้แพทย์ผู้ตรวจรักษาจำเลยเก็บตัวอย่างเลือดของจำเลยเพื่อตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ว่าเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ **จึงเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับความผิดที่จำเลยถูกกล่าวหาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 131** ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 การสอบสวนของพันตำรวจโท ส. พนักงานสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมาย

หมายเหตุ คดีนี้ประเด็นตามฎีกาของจำเลย คือ จำเลยฎีกาว่า “ความผิดที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาแก่จำเลยมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินหนึ่งปี (เมาแล้วขับ ม.160 ตรี) จึงไม่อยู่ในกรณีความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน 3 ปี ที่กฎหมายให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีอำนาจให้แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญดำเนินการตรวจพิสูจน์ได้ตาม ป.วิ.อ ม.131/1 ว2 การได้มาซึ่งผลการตรวจแอลกอฮอล์ในเลือดของจำเลยของพนักงานสอบสวนเป็นการเกินอำนาจของพนักงานสอบสวน”

2.4 ขั้นตอนการปฏิบัติของโรงพยาบาล

(ก) ในกรณีผู้ขับขี่ที่รู้สึกตัว ควรแจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบว่า จะทำการเจาะเลือดเพื่อตรวจวัดระดับปริมาณแอลกอฮอล์ตามที่พนักงานสอบสวนใช้อำนาจตาม ป.วิ.อาญา ม.131 และ ม.131/1 เพื่อรวบรวมหลักฐานทุกชนิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ซึ่งจะต้องให้ความยินยอม หากผู้

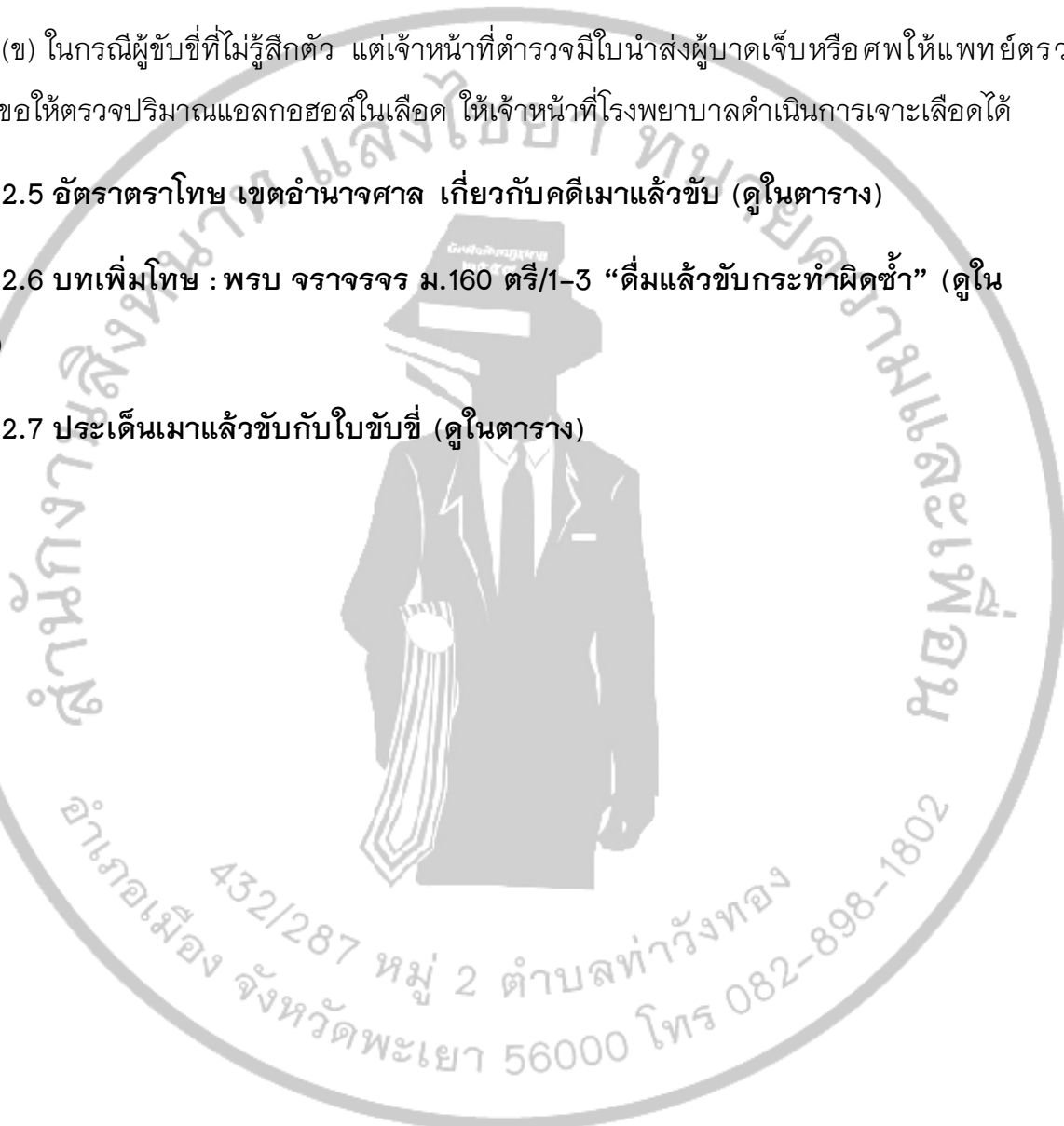
ข้อห้ามไม่ยินยอมหรือปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด ให้สันนิษฐานไว้เบื้องต้นว่า ข้อเท็จจริงเป็นไปตามผลตรวจพิสูจน์ ที่หากได้ตรวจพิสูจน์แล้วจะเป็นผลเสียต่อผู้ขับขี่นั้นแล้ว ให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลบันทึกการปฏิเสธไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในเวชระเบียน เพื่อเป็นหลักฐานว่าได้แจ้งให้ผู้ขับขี่ทราบข้อกฎหมายแล้ว แต่ผู้ขับขี่ยังไม่ยินยอมหรือปฏิเสธการตรวจวัดระดับแอลกอฮอล์ในเลือด โดยไม่ต้องดำเนินการตรวจวัดและแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่เพื่อดำเนินการทางกฎหมายต่อไป

(ข) ในกรณีผู้ขับขี่ที่ไม่รู้สึกตัว แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจมีใบนำส่งผู้บาดเจ็บหรือศพให้แพทย์ตรวจชันสูตรขอให้ตรวจปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลดำเนินการเจาะเลือดได้

2.5 อัตราตราโทษ เขตอำนาจศาล เกี่ยวกับคดีเมาแล้วขับ (ดูในตาราง)

2.6 บทเพิ่มโทษ : พรบ จราจรจร ม.160 ตรี/1-3 “ดื่มแล้วขับกระทำผิดซ้ำ” (ดูในตาราง)

2.7 ประเด็นเมาแล้วขับกับใบขับขี่ (ดูในตาราง)

ผู้ขับขี่	มาตรา	อัตราโทษ	เพิ่มโทษ	อำนาจศาล
<u>กรณีไม่เมาสุรา</u>				
1.1 ประมาทเป็นเหตุให้ทรัพย์สินผู้อื่นเสียหาย (พ.ร.บ.จราจร ม.43(4))	พรบ.จราจร ม. 157	ปรับไม่เกิน 4,000 (จ.23 ม.26 ลว.7 พ.ค.65) (เดิม 400-1,000)	-	ศาลแขวง/เยาวชน
1.2 ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บแก่กาย/จิตใจ	ป.อ.ม 390	จำคุกไม่เกิน 1 เดือน (หรือ) ปรับไม่เกิน 10,000 (หรือ) ทั้งจำทั้งปรับ	ตาม ป.อ ม.92 ต้องคพพ.ถึงที่สุดให้จำคุก ถ้าทำผิดอีกระหว่างรับโทษ หรือพ้นโทษไม่เกิน 5 ปี ถ้าศาล พพช.ครั้งหลังให้จำคุก ให้เพิ่มโทษ 1/3 ของโทษที่กำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง	ศาลแขวง/เยาวชน
1.3 ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นสาหัส	ป.อ.ม 300	จำคุกไม่เกิน 3 ปี (หรือ) ปรับไม่เกิน 60,000 (หรือ) ทั้งจำทั้งปรับ	ตาม ป.อ ม.92	ศาลแขวง/เยาวชน
1.4 ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย	ป.อ.ม 291	จำคุกไม่เกิน 10 ปี (และ) ปรับไม่เกิน 200,000	ตาม ป.อ ม.92	ศาลจังหวัด/เยาวชน
<u>กรณีเมาสุรา</u>				
1.5 เมาแล้วขับ (ไม่มีผู้บาดเจ็บ / เพียงแต่ทรัพย์สินเสียหาย) (พ.ร.บ.จราจร ม.43(2))	160 ตริ ว.1	จำคุกไม่เกิน 1 ปี (หรือ) ปรับตั้งแต่ 5,000-20,000 หรือทั้งจำทั้งปรับ (และ) ให้ศาลสั่งพักใช้ใบขับขี่ไม่น้อยกว่า 6 เดือน หรือเพิกถอน	160 ตริ/1 : ถ้าเมาแล้วขับ (160 ตริ ว.1) และได้กระทำ ความผิดซ้ำอีกภายใน 2 ปี นับแต่วันกระทำผิดครั้งแรก โทษ:จำคุกไม่เกิน 2 ปี (และ) ปรับตั้งแต่ 50,000-100,000 (และ) ให้ศาลสั่งพักใช้ใบขับขี่ไม่น้อยกว่า 1 ปี หรือเพิกถอน	ศาลแขวง/ศาลจังหวัด/เยาวชน
1.6 เมาแล้วขับเป็นเหตุให้ผู้อื่นบาดเจ็บแก่กาย / จิตใจ	160 ตริ ว.2	จำคุกตั้งแต่ 1-5 ปี (และ) ปรับตั้งแต่ 20,000-100,000 (และ) ให้ศาลสั่งพักใช้ใบขับขี่ไม่น้อยกว่า 1 ปี หรือเพิกถอน	160 ตริ/2 ว.1 : ถ้าเมาแล้วขับ (160 ตริ ว.1) โดย ไม่มีซ้ำ (หรือ) ถูกพักใช้ (หรือ) ถูกเพิกถอน เพิ่มเติม : ต้องระวางโทษสูงกว่าที่ กม.กำหนดอีก 1 ใน 3	ศาลจังหวัด/เยาวชน
1.7 เมาแล้วขับเป็นเหตุให้ผู้อื่นสาหัส	160 ตริ ว.3	จำคุกตั้งแต่ 2-6 ปี (และ) ปรับตั้งแต่ 40,000-200,000 (และ) ให้ศาลสั่งพักใช้ใบขับขี่ไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือเพิกถอน		ศาลจังหวัด/เยาวชน
1.8 เมาแล้วขับเป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย	160 ตริ ว.4	จำคุกตั้งแต่ 3-10 ปี (และ) ปรับตั้งแต่ 60,000-200,000 หรือทั้งจำทั้งปรับ (และ) ให้ศาลสั่งเพิกถอนใบขับขี่		ศาลจังหวัด/เยาวชน

สำนักงานสิงหนาท แสงไชยา หนาย

160 ตรี/2 ว.2 : ถ้ามาแล้วขับ (160 ตรี ว.1) โดยไม่มีขับชี่ (หรือ) ถูกพักใช้ (หรือ) ถูกเพิกถอน เป็นเหตุให้ได้รับอัตราแก่กาย/จิตใจ, สาหัส หรือตาย (ตาม 160ตรี ว.2,ว.3,ว.4)
เพิ่มเติม : ให้ศาลเพิ่มโทษที่จะลงอีกกึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดนั้น

160 ตรี/3 ว.1 : ถ้ามาแล้วขับ (160 ตรี (ว.2-4) และได้กระทำ ความผิดซ้ำอีกภายใน 2 ปีนับแต่วันกระทำผิดครั้งแรก ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ

*160 ตรี/3 ว.2 : ความวรรค 1 ไม่ใช้กับบุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี ในวันที่กระทำความผิดครั้งหลัง

หมายเหตุ ม.160 ตรี/1-3 แก้ไขปี 2565 (ฉ.ที่ 13) ม.160ตรี/3 เดิมในครั้งแรกสำนักงานตำรวจแห่งชาติเสนอไปยังกฤษฎีกาใช้ถ้อยคำว่าการณีกระทำความผิดซ้ำภายใน 2 ปี นับแต่วันกระทำผิดครั้งแรก “มิให้ศาลรอการกำหนดโทษหรือลดอาญา” แต่ความเห็นจากผู้แทนศาลยุติธรรมตั้งข้อสังเกตว่าอาจเป็นการแทรกแซงดุลยพินิจของผู้พิพากษา จึงมีการปรับเปลี่ยนถ้อยคำเป็น “ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ”

อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา 56000 โทร 082-898-1802

2.7.1 อำนาจทั่วไปของศาลในการสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ (พรบ.จราจร ม.162)

มาตรา 162 ในคดีที่ผู้ขับขี่ต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ นอกจากจะได้รับโทษสำหรับการกระทำดังกล่าวแล้ว ถ้าศาลเห็นว่า หากให้ผู้ขับขี่ขับรถต่อไปอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่น ให้ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ขับขี่นั้นได้

ในกรณีที่ศาลเห็นว่า พฤติกรรมของผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง **ยังอยู่ในวิสัยที่จะแก้ไขฟื้นฟูได้ ศาลอาจมีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้ขับขี่นั้น** และให้ผู้ขับขี่นั้นทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์ภายใต้เงื่อนไขและระยะเวลาที่ศาลกำหนด โดยให้อยู่ในความดูแลของพนักงานคุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หน่วยงานของรัฐ หรือองค์การซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการบริการสังคม การกุศลสาธารณะ หรือสาธารณประโยชน์ที่ยินยอมรับผิดชอบด้วยก็ได้ และถ้าความปรากฏในภายหลังว่า ผู้กระทำความผิดดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ให้ศาลมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ขับขี่นั้นตามวรรคหนึ่ง

ผู้ขับขี่ที่รถในระหว่างที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ตามคำสั่งของศาล ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท

2.7.2 มาตรการบังคับให้ศาลมีคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

มาตรการให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ตาม พรบ.จราจร ม. 160 ตรี วรรค 1-4 เป็นมาตรการที่บัญญัติขึ้นเพื่อมุ่งประสงค์คุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ประชาชนทั่วไป มิให้ได้รับอันตรายจากการกระทำความผิดของผู้ขับขี่ และเป็นบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองประชาชนสาธารณะ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่บังคับให้ศาลต้องมีคำสั่งดังกล่าวเมื่อพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติมาตรานี้ ทั้งนี้ เพียงแต่ต้องปรากฏว่าผู้ขับขี่นั้นได้รับใบอนุญาตขับขี่ด้วย **โดยศาลอาจมีคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ที่ผู้ขับขี่ได้รับใบอนุญาตได้ทุกประเภท แม้ใบอนุญาตขับขี่นั้นจะเป็นประเภทเดียวกับรถที่ผู้ขับขี่กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม** เช่น จำเลยกระทำความผิดขับรถในขณะเมาสุราโดยจำเลยได้รับใบอนุญาตขับรถจักรยานยนต์ ศาลก็ย่อมมีอำนาจสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถยนต์ของจำเลยด้วยได้ แม้โจทก์จะมิได้มีคำขอให้ศาลมีคำสั่งสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบขับขี่มาในฟ้องด้วยก็ตาม ศาลก็สามารถมีคำสั่งได้โดยไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอ

หรือมิได้กล่าวในฟ้อง และปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนที่ศาลสามารถยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5331/2563

การพักใช้ใบอนุญาตขับขี่หรือเพิกถอนใบขับขี่ตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 ไม่ใช่โทษที่ใช้สำหรับลงโทษผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 18 หรือวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรา 39 แต่ก็มีบทบังคับเช่นเดียวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยด้วยเจตนาคุ้มครองประชาชนหรือสังคมเพื่อป้องกันมิให้ผู้ถูกพักใช้ใบอนุญาตขับขี่หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ก่อความเสียหายแก่ผู้อื่น โดยเป็นการป้องปรามมิให้ผู้ขับขี่ไปกระทำความผิดอีก ทั้งตามนิยามของคำว่า รถ ใน พ.ร.บ.การจราจรทางบก มาตรา 4 (15) ก็ให้คำนิยามว่า รถ หมายถึง ยานพาหนะทางบกทุกชนิด เว้นแต่รถไฟและรถราง ดังนั้น รถจักรยานยนต์และรถยนต์อยู่ในความหมายของคำว่า รถ ด้วย โดยการพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตจะอยู่ในลักษณะ 19 บทกำหนดโทษ ซึ่งไม่ได้กล่าวถึงยานพาหนะชนิดใดชนิดหนึ่งไว้โดยเฉพาะ แต่เป็นการกล่าวถึงการขับขี่ยานพาหนะที่มีลักษณะเป็นการกระทำความผิดแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่เพื่อมิให้ผู้กระทำความผิดไปยุ่งเกี่ยว ควบคุม ยานพาหนะทั้งหมดที่ต้องมีใบอนุญาตขับขี่ ดังนั้นศาลจึงต้องพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ ไม่ว่าจะใบอนุญาตขับขี่นั้นจะเกี่ยวข้องกับยานพาหนะที่ผู้กระทำความผิดขับขี่ในขณะที่กระทำความผิดหรือไม่ก็ตาม แม้จำเลยมีใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ประเภทที่จำเลยขับขณะกระทำความผิด ศาลก็มีอำนาจพักใช้ใบอนุญาตขับขี่หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5085/2563

ความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(2) มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับตั้งแต่ 5,000 บาทถึง 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่า 6 เดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ มาตรการดังกล่าวบัญญัติขึ้นเพื่อมุ่งประสงค์จะคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่ประชาชนทั่วไปมิให้ได้รับอันตรายที่เกิดจากการกระทำความผิดของผู้ขับขี่นั้น และเป็นบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะเป็นสำคัญ มิใช่คุ้มครองสิทธิของผู้ได้รับใบอนุญาตขับขี่ที่กระทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ทั้งยังเป็นบทบัญญัติที่ศาลจะต้องมีคำสั่งดังกล่าวเมื่อพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ แต่ต้องปรากฏว่าผู้กระทำความผิดนั้นมีใบอนุญาตขับขี่ด้วย และเมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4(15) ให้นิยามคำว่า “รถ” หมายถึง ยานพาหนะทางบกทุกชนิด เว้นแต่รถไฟและรถราง ดังนั้น รถ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 จึงหมายรวมถึงทั้งรถยนต์และรถจักรยานยนต์ด้วย เมื่อ

มาตรการพักใช้หรือเพิกถอนเป็นมาตรการที่มีขึ้นเพื่อความปลอดภัยของผู้ใช้รถใช้ถนนสัญจรไปมา และสังคมโดยรวม เช่นนี้ย่อมต้องสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของผู้ขับขี่ซึ่งขับรถขณะเมาสุรา ทุกประเภทโดยมีพักต้องจำกัดแต่เพียงว่าใบอนุญาตขับขี่นั้นต้องเป็นประเภทเดียวกับรถที่ผู้กระทำความผิดขับขี่ด้วย เมื่อจำเลยกระทำความผิดฐานขับรถจักรยานยนต์ขณะเมาสุรา แต่จำเลยเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตขับขี่รถยนต์ส่วนบุคคล ศาลย่อมต้องมีคำสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยที่ได้รับใบอนุญาตได้ทุกประเภทแม้ใบอนุญาตขับขี่นั้นจะเป็นประเภทเดียวกับรถที่จำเลยขับขี่ตามฟ้องหรือไม่ก็ตาม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5095/2560

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2), 160 ตรี วรรคหนึ่ง ป.อ. มาตรา 138 วรรคสอง ให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 138 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักสุดตาม ป.อ. มาตรา 90 เท่ากับศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43,160 ตรี ตามฟ้องโจทก์แล้ว และคดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า การขับรถในขณะเมาสุราของจำเลยเป็นเหตุให้ น. ได้รับอันตรายแก่กาย จำเลยให้การรับสารภาพ การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 160 ตรี วรรคสอง เมื่อศาลชั้นต้นปรับบทลงโทษจำเลยผิด ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ย่อมปรับบทลงโทษจำเลยให้ถูกต้องได้ ทั้งบทบัญญัติให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของจำเลยเป็นมาตรการทำนองเดียวกันกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยในการที่จะคุ้มครองประชาชนทั่วไปมิให้ได้รับอันตรายที่อาจเกิดจากการกระทำของจำเลย และเป็นบทบัญญัติที่บังคับให้ศาลต้องมีคำสั่งดังกล่าว ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอหรือมิได้กล่าวในฟ้องอุทธรณ์

มาตรการสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่เป็นมาตรการทำนองเดียวกันกับวิธีการเพื่อความปลอดภัย จึงไม่ใช่โทษตาม ป.อ. มาตรา 18 จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะลดเวลาสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ตาม ป.อ. มาตรา 78 ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2195/2564

การที่ พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 160 ตรี วรรคหนึ่ง กำหนดให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้ที่ขับรถในขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นฝ่าฝืนมาตรา 43 (2) มีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่นั้น เป็นมาตรการทำนองเดียวกันกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยในการที่จะคุ้มครองประชาชนทั่วไปมิให้ได้รับอันตรายที่อาจเกิดจากการกระทำของผู้

ที่ขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น และเป็นบทบัญญัติที่บังคับให้ศาลต้องมีคำสั่ง
ดังกล่าว เมื่อศาลพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้ ดังนี้ การสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่
ของผู้ที่ขับรถในขณะที่เมาสุราหรือของเมาอย่างอื่น **จึงไม่ใช่โทษตาม ป.อ. มาตรา 18 กรณีจึงไม่อยู่ใน
หลักเกณฑ์ที่จะลดเวลาสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ตาม ป.อ. มาตรา 78 ได้**

หมายเหตุ : คดีนี้จำเลยยื่นฎีกาโดยขอให้ลดเวลาการพักใช้ใบอนุญาตขับขี่จาก 6 เดือน เป็น 3
เดือน เพราะเหตุจำเลยให้การรับสารภาพ

2.8 ประเด็นเมาแล้วขับกับสินไหมประกันภัยรถยนต์

2.8.1 ประเด็นเมาแล้วขับกับสินไหมประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (พ.ร.บ.)

เนื่องจากเงื่อนไขสัญญาประกันคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถในข้อ 18 ไม่ได้กำหนดเป็นเงื่อนไข
ข้อยกเว้นไม่คุ้มครองกรณีผู้ขับขี่เมาสุรา ดังนั้น บริษัทผู้รับประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ
จะต้องให้ความคุ้มครองต่อผู้ประสบภัยทุกคน แม้ว่าผู้ขับขี่รถที่เอาประกันภัยไว้ จะถือว่าขับขี่ในเมา
สุราหรือถูกดำเนินคดีในข้อหาขับรถในขณะที่เมาสุราก็ตาม

2.8.2 ประเด็นเมาแล้วขับกับสินไหมประกันภัยรถยนต์ (ภาคสมัครใจ ป.1, ป.2, ป.3, ป 2+, ป.3+)

อย่างไรจะถือว่าเมาสุราตามเงื่อนไขสัญญาประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ เดิมในอดีต
เงื่อนไขสัญญาประกันภัยรถยนต์ ที่เกี่ยวกับข้อยกเว้นการไม่คุ้มครองด้วยเหตุผู้ขับขี่เมาสุรานั้น ใน
หมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก มีข้อความว่า **“ข้อ 2.12 การยกเว้นทั่วไป 2.13.7
การขับขี่โดยบุคคลขณะที่อยู่ภายใต้ฤทธิ์สุรายาเมาถึงขนาดที่ไม่สามารถควบคุมรถยนต์ได้”**
ดังนั้น เดิมในอดีตในการพิจารณาว่าผู้ขับขี่เมาสุราหรือไม่ จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลตรวจแอลกอฮอล์ใน
เลือดว่ามีกึ่งมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ดังเช่นเงื่อนไขประกันภัยที่ใช้กันในปัจจุบัน ต่อมาในปี 2551 ได้
มีการประกาศใช้คำสั่งนายทะเบียนที่ 22/2551 เรื่อง ให้ใช้แบบข้อความกรมธรรม์ประกันภัย
เอกสารประกอบ และเอกสารแนบท้ายที่แก้ไขปรับปรุงแบบข้อความกรมธรรม์ประกันภัย เอกสาร
ประกอบ และเอกสารแนบท้ายที่ถูกลบเลิก ลงวันที่ 29 กันยายน 2551 (ใช้คู่มือตีความตามคำสั่งที่
11/2552) และในหมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก ได้เปลี่ยนแปลงข้อความเงื่อนไข
ข้อยกเว้นความรับผิดชอบต่อเหตุผู้ขับขี่เมาสุราใหม่ โดยใช้ข้อความใหม่ว่า **“ข้อ 7 การยกเว้นทั่วไป การ
ประกันภัยตามหมวดนี้ไม่คุ้มครองความรับผิดอันเกิดจาก ... 7.6 การขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะที่
ขับขี่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเส้นเลือดไม่น้อยกว่า 150 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์”** โดยเป็นการ

เปลี่ยนใช้หลักเกณฑ์เป็นการวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเส้นเลือด และต่อมาในปี 2560 (16 มีนาคม 2560) ได้มีคำสั่งนายทะเบียนที่ 11/2560 เรื่อง ให้แก้ไขแบบ ข้อความกรมธรรม์ประกันภัย และ เอกสารแนบท้ายของกรมธรรม์ประกันภัย ให้ยกเลิกข้อความในสัญญาประกันภัยที่เกี่ยวกับการขับขี รถในขณะเมาสุรา โดยให้ใช้ข้อความใหม่ว่า **“การขับขีโดยบุคคลซึ่งในขณะที่ขับขีมีปริมาณ แอลกอฮอล์ในเลือดเกินกว่า 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งเป็นไปตามกฎกระทรวงฉบับที่ 16 พ.ศ. 2537 ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจร พ.ศ. 2522 กำหนดให้ถือว่าเมาสุรา”** และ ในปี 2560 (4 พฤษภาคม 2560) ได้มีการออกกฎกระทรวงฉบับที่ 21 (2560) โดยอาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาแก้ไขกฎกระทรวงฉบับที่ 16 โดยการเพิ่มเติมรายละเอียด เงื่อนไขเกี่ยวกับตัวผู้ขับขีและกำหนดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดที่ให้ถือว่าผู้ขับขีซึ่งมีปริมาณ แอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 50 หรือ เกิน 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ แล้วแต่กรณี ให้ถือว่าเมาสุรา

จึงทำให้ต่อมาในปี 2563 ได้มีการประกาศใช้คำสั่งนายทะเบียนที่ ฉบับที่ 10/2563 เรื่อง ให้ใช้ แบบ ข้อความกรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ กรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ เอกสารประกอบ เอกสารแนบท้าย กรมธรรม์ประกันภัย และพิกัดอัตราเบี้ยประกันภัยรถยนต์ (ใช้คู่มือตีความตามคำสั่งที่ 66/2563) โดย ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2563 เป็นต้นมา คำสั่งดังกล่าวได้ยกเลิกเงื่อนไขกรมธรรม์ ประกันภัยตามคำสั่งนายทะเบียนที่ 11/2560 และในส่วนที่เกี่ยวข้องกับช้อยกเว้น ซึ่งผู้รับประกันภัยจะ ไม่ให้ความคุ้มครองในกรณีผู้ขับขีในขณะเมาสุราตามคำสั่งนายทะเบียนที่ 10/2563 นั้น ได้มีการแก้ไข เพิ่มเติมรายละเอียดเงื่อนไขเกี่ยวกับตัวผู้ขับขีที่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกิน 50 หรือเกิน 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ แล้วแต่กรณี ที่ถือว่าเมาสุรา เพื่อให้สอดคล้องกับกฎกระทรวงฉบับที่ 21 ที่มีการ แก้ไขก่อนหน้านี

แต่อย่างไรก็ดี เมื่อวันที่ 3 กันยายน 2567 ได้มีการออกกฎกระทรวง การทดสอบปริมาณ แอลกอฮอล์ในร่างกายของผู้ขับขี พ.ศ. 2567 โดยให้มีผลยกเลิกกฎกระทรวงฉบับที่ 21 (พ.ศ. 2560) ดังกล่าว แต่ในเนื้อหา ยังคงมีรายละเอียดของการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับตัวผู้ขับขีและปริมาณ แอลกอฮอล์ในเลือดที่ถือว่าผู้ขับขีเมาสุราเช่นเดียวกับกฎกระทรวงฉบับที่ 21 (2560)

สำหรับเงื่อนไขสัญญาประกันภัยรถยนต์ ที่ใช้บังคับอยู่ปัจจุบันตามคำสั่งนายทะเบียนที่ 10/2563 ในหมวดการคุ้มครองความรับผิดต่อบุคคลภายนอก มีข้อความแก้ไขเพิ่มเติมใหม่ ดังนี้

“ข้อ 7 การยกเว้นทั่วไป การประกันภัยตามหมวดนี้ ไม่คุ้มครองความรับผิดอันเกิดจาก

7.6 การขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะที่ขับขี่ให้ถือว่าเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก ดังนี้

7.6.1 มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด เกินกว่า 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ หรือ

7.6.2 มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด เกินกว่า 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ กรณีการขับขี่โดยบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ หรือโดยบุคคลที่มีใบอนุญาตขับรถชั่วคราว หรือโดยบุคคลที่ไม่มีใบอนุญาตขับรถ หรืออยู่ระหว่างพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ หรือ

7.6.3 กรณีไม่ยินยอมให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ทดสอบวัดปริมาณแอลกอฮอล์ จนถูกดำเนินคดีฐานขับรถขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก และผู้ขับขี่ได้ยอมรับหรือศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดลงโทษในความผิดดังกล่าว”

2.8.2.1 กรณีผู้ขับขี่เมาสุรากับความรับผิดชอบของบริษัทผู้รับประกันภัย สำหรับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกายหรืออนามัยและทรัพย์สินของบุคคลภายนอก

อย่างไรก็ดี แม้เงื่อนไขสัญญาประกันภัยรถยนต์ (ภาคสมัครใจ) ในข้อ ๗.๖ บริษัทผู้รับประกันภัยจะไม่ให้ความคุ้มครองหากผู้ขับขี่ที่เอาประกันภัยไว้ในขณะเกิดเหตุเมาสุราตามความหมายในข้อ ๗.๖.๑ - ๗.๖.๓ ก็ตาม แต่ในเงื่อนไขสัญญาประกันภัยหรือกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ หมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก ได้มีการระบุข้อสัญญาพิเศษไว้ในข้อ ๘ ดังนี้

“ข้อ 8 ข้อสัญญาพิเศษ ภายใต้จำนวนเงินจำกัดความรับผิดที่ระบุไว้ในตาราง บริษัทจะไม่ยกเอาความไม่สมบูรณ์แห่งกรมธรรม์ประกันภัย หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัย หรือข้อ 7.1 7.2 7.3 7.4 7.5 หรือเงื่อนไขทั่วไป เว้นแต่ข้อ 3 ของหมวดเงื่อนไขทั่วไป เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิด ข้อ 1.1 ในหมวดนี้

ส่วนเงื่อนไขข้อ 7.6 และ 7.7 บริษัทจะไม่นำมาเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิดทั้งตาม 1.1 (ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย) และ 1.2 (ความเสียหายต่อทรัพย์สิน) ในหมวดนี้”

ในกรณีที่บริษัทไม่ต้องรับผิดตามกฎหมายหรือรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยนี้ต่อผู้เอาประกันภัย แต่บริษัทได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไปแล้วตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ในความ

**รับผิดชอบที่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบบุคคลภายนอกไปแล้ว ผู้เอาประกันภัยต้องใช้จำนวนเงิน
ที่บริษัทได้จ่ายไปนั้นคืนให้บริษัทภายใน 7 วัน นับแต่ได้รับหนังสือเรียกร้องจากบริษัท**

อนึ่ง การรับประกันภัยรถยนต์เป็นการรับประกันภัยค่าจน ผู้รับประกันต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของผู้เอาประกันภัย เพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอก ซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ และบุคคลภายนอกมีสิทธิเรียกร้องจากผู้รับประกันภัยได้โดยตรง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 ดังนั้น การที่ผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัยตกลงกำหนดเงื่อนไขสัญญาประกันระหว่างกันโดยกำหนดข้อยกเว้นทั่วไปไว้ว่า การประกันภัยตามหมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก ไม่คุ้มครองความรับผิดอันเกิดจาก 7.6 การขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะขับขี่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกินกว่า 50 หรือ 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ เงื่อนไขดังกล่าวถือเป็นข้อตกลงที่ใช้บังคับได้ระหว่างผู้รับประกันภัยกับผู้เอาประกันภัยเท่านั้น ไม่อาจนำข้อตกลงนี้ไปใช้เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกได้

และเมื่อพิจารณาในแง่มุมมองของความผูกพันตามข้อสัญญาหรือข้อตกลงระหว่างผู้เอาประกันภัยกับผู้รับประกันภัยแล้ว ตามเงื่อนไขข้อ 8 ข้อสัญญาพิเศษดังกล่าว เมื่อบริษัทผู้รับประกันภัยรถยนต์ตกลงที่จะไม่ยกเงื่อนไขข้อยกเว้นตามข้อ 7.6 (ขับขี่ขณะเมาสุรา) ขึ้นเป็นข้อต่อสู้เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก สำหรับความรับผิดชอบต่อชีวิต ร่างกายหรืออนามัย และความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลภายนอกแล้ว บริษัทผู้รับประกันภัย จึงยังคงมีหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายต่อชีวิต ร่างกายหรืออนามัย และความเสียหายต่อทรัพย์สิน ให้แก่บุคคลภายนอกเพียงแต่เมื่อบริษัทผู้รับประกันภัยได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอกไปแล้ว ก็มีสิทธิที่จะเรียกคืนเงินที่ได้จ่ายไปนั้นจากผู้เอาประกันภัยได้ และผู้เอาประกันภัยจะต้องชดใช้คืนภายในกำหนด 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือเรียกร้องจากบริษัทประกันภัย ตามข้อ 8 วรรคท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจเกี่ยวกับเงื่อนไขพิเศษข้อ 8

(ก) ข้อ 7 กำหนดยกเว้นทั่วไปไว้ว่า การประกันภัยตามหมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก ไม่คุ้มครองความรับผิดอันเกิดจาก 7.6 การขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะขับขี่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดไม่น้อยกว่า 150 (ปัจจุบันเกินกว่า 50 หรือ 20) มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ เป็นข้อตกลงที่ใช้บังคับระหว่างผู้รับประกันภัยกับผู้เอาประกันภัย ไม่อาจนำข้อตกลงนี้ไปใช้เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3254/2556

บริษัทไทยประกันภัย จำกัด (มหาชน) โจทก์

นายธานี เพิ่มพูลจำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 887

โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยค่าจุน โจทก์ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของผู้เอาประกันภัย เพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอกซึ่งผู้เอาประกันจะต้องรับผิดชอบ บุคคลภายนอกมี สิทธิเรียกร้องจากผู้รับประกันภัยได้โดยตรงตาม ป.พ.พ. มาตรา 887 เมื่อจำเลยผู้เอาประกันภัยทำ ละเมิดและต้องรับผิดชอบต่อ ว. ท. และ จ. บุคคลภายนอก โจทก์ย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องใช้ค่าสินไหม ทดแทนแก่ ว. ท. และ จ. ตามบทบัญญัติในมาตราดังกล่าว **โจทก์ไม่อาจนำข้อยกเว้นความรับผิด เนื่องจากขณะข้อข้อจำเลยมีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดไม่น้อยกว่า 150 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (เงื่อนไขเดิมตามคำสั่งนายทะเบียนที่ 22/2551) ตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ประเภท 1 ข้อ 7.6 ซึ่งเป็นข้อตกลงที่ใช้บังคับระหว่างโจทก์ผู้รับประกันภัยกับจำเลยผู้เอาประกันภัยไป ใช้เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกตามบทบัญญัติในมาตราดังกล่าวได้ โจทก์ยังต้องรับผิดชอบต่อ บุคคลภายนอก เพียงแต่เมื่อโจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่บุคคลภายนอกไปแล้ว จำเลย ต้องใช้เงินที่โจทก์ใช้ไปนั้นคืนโจทก์**

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยใช้เงิน 173,322 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตรา ร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษากลับ ให้จำเลยใช้เงินจำนวน 173,322 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ย ้อตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความรวม 5,000 บาท

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่โจทก์และจำเลยไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า โจทก์ ประกอบกิจการประกันภัย โจทก์รับประกันภัยรถยนต์หมายเลขทะเบียน วข 2195 กรุงเทพมหานคร ไว้จากจำเลยผู้เอาประกันภัย โดยโจทก์จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายต่อร่างกายและทรัพย์สินของ บุคคลภายนอกด้วย ตามตารางกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ มีเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ใน

หมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอกสรุปได้ว่า ข้อ 1 บริษัท (โจทก์) จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความสูญเสียหรือความเสียหายอย่างใด ๆ อันเกิดแก่บุคคลภายนอก ซึ่งผู้เอาประกันภัย (จำเลย) จะต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย เนื่องจากอุบัติเหตุอันเกิดจากรถยนต์ที่ใช้หรืออยู่ในทางระหว่างระยะเวลาประกันภัยในนามผู้เอาประกัน ดังนี้ 1.1 ความเสียหายต่อร่างกาย 1.2 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน ข้อ 7 การยกเว้นทั่วไป การประกันภัยตามหมวดนี้ ไม่คุ้มครองความรับผิดชอบอันเกิดจาก 7.6 การขับขี้อุปกรณ์ซึ่งในขณะที่ขับขี้อุปกรณ์มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดไม่น้อยกว่า 150 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ และข้อ 8 ข้อสัญญาพิเศษ ภายใต้จำนวนเงินจำกัดความรับผิดชอบที่ระบุไว้ในตาราง เงื่อนไข 7.6 บริษัทจะไม่นำมาเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบทั้งตาม 1.1 และ 1.2 ในหมวดนี้ ในกรณีที่บริษัทไม่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายหรือรับผิดชอบตามกฎหมายประกันภัยนี้ต่อผู้เอาประกันภัย แต่บริษัทได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไปแล้วตามเงื่อนไข 7.6 ในความรับผิดชอบที่ผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอกไปแล้ว ผู้เอาประกันภัยต้องใช้จำนวนเงินที่บริษัทได้จ่ายไปนั้นคืนให้บริษัทภายใน 7 วัน นับแต่ได้รับหนังสือเรียกร้องจากบริษัท ตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ประเภท 1 ต่อมาวันที่ 26 กรกฎาคม 2546 เวลา 20.30 นาฬิกา ซึ่งอยู่ในระหว่างระยะเวลาประกันภัย จำเลยขับรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยตามหลังรถยนต์หมายเลขทะเบียน มค 5224 กรุงเทพมหานคร ที่นายวิชา ขับอย่างกระชั้นชิด ไม่เว้นให้ทางพอสมควรในระยะเวลาที่จะหยุดรถได้ทันโดยปลอดภัยเมื่อจำเป็นต้องหยุดรถ และขับรถด้วยความเร็ว อีกทั้งจำเลยขับรถในขณะที่เมาสุรา เมื่อขับรถมาถึงตำบลละหาร อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี ก็ชนท้ายรถที่นายวิชาขับ รถที่นายวิชาขับเสียการทรงตัวพุ่งชนนายเทพรักษ์ และนางสาวจุรีรัตน์ ที่เดินอยู่ที่ไหล่ทาง เป็นเหตุให้นายวิชา นายเทพรักษ์ และนางสาวจุรีรัตน์ ได้รับอันตรายสาหัส รถที่นายวิชาขับได้รับความเสียหาย พนักงานสอบสวนตรวจสถานที่เกิดเหตุและตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของจำเลย ปรากฏว่าวัดได้ 230 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ต่อมาจำเลยถูกพนักงานอัยการฟ้องฐานขับรถโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส นำพยานหลักฐานอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลและทรัพย์สินของผู้อื่น และขณะเมาสุรา จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาลงโทษ คดีถึงที่สุดแล้ว โจทก์ใช้ค่าเสียหาย คือค่าซ่อมรถที่นายวิชาขับกับค่ารักษาพยาบาลของนายวิชา เป็นเงิน 120,000 บาท ค่ารักษาพยาบาลแก่นายเทพรักษ์และนางสาวจุรีรัตน์ 3,322 บาท และ 50,000 บาท ตามลำดับ รวมเป็นค่าเสียหายที่โจทก์ใช้ไปทั้งสิ้น 173,322 บาท โจทก์เรียกร้องทวงถามให้จำเลยชำระค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวคืนแก่โจทก์แล้ว แต่จำเลยเพิกเฉย

มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยต้องรับผิดชอบชำระเงิน 173,322 บาท แก่โจทก์ ตามข้อ 7 และข้อ 8 แห่งเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ประเภท 1 หรือไม่ เห็นว่า

กรณีคดีนี้ เป็นเรื่องที่โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยค่าจุนอยู่ด้วย โจทก์ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในนามของผู้เอาประกันภัยเพื่อความวินาศภัยอันเกิดขึ้นแก่บุคคลภายนอกซึ่งผู้เอาประกันภัยจะต้องรับผิดชอบ บุคคลภายนอกมีสิทธิเรียกร้องจากผู้รับประกันภัยได้โดยตรงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 887 เมื่อจำเลยทำละเมิดและต้องรับผิดชอบต่อ นายวิชา นายเทพรักษ์ และนางสาวจूरรัตน์ โจทก์ยอมมีหน้าที่ที่จะต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่นายวิชา นายเทพรักษ์ และนางสาวจूरรัตน์ ตามบทบัญญัติในมาตราดังกล่าว โจทก์ไม่อาจนำความที่จำเลยจะต้องรับผิดชอบต่อ นายวิชา นายเทพรักษ์ และนางสาวจूरรัตน์ บุคคลภายนอก เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ ที่ข้อ 7 กำหนดยกเว้นทั่วไป ไว้ว่าการประกันภัยตามหมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก ไม่คุ้มครองความรับผิดอันเกิดจาก 7.6 การขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะที่ขับขี่มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดไม่น้อยกว่า 150 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ เป็นข้อตกลงที่ใช้บังคับระหว่างโจทก์ผู้รับประกันภัยกับจำเลยผู้เอาประกันภัย ไม่อาจนำข้อตกลงนี้ไปใช้เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกตามบทบัญญัติมาตราดังกล่าว โจทก์ยังต้องรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก เพียงแต่เมื่อโจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่บุคคลภายนอกไปแล้ว จำเลยต้องใช้เงินที่โจทก์ใช้ไปนั้นคืนโจทก์ ซึ่งตามข้อ 8 ก็กำหนดไว้เช่นนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาให้จำเลยรับผิดชอบชำระเงิน 173,322 บาท แก่โจทก์นั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น

พิพากษาขึ้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

(ข) เมื่อบริษัทประกันได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอกไปแล้ว มีสิทธิเรียกเงินคืนจากผู้เอาประกันภัยที่เป็นผู้ทำละเมิดต่อบุคคลภายนอกตามสัญญา ข้อ 8 วรรคท้าย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8789/2559

การที่จำเลยที่ 1 ขับรถชนรถคันอื่นจนทำให้เกิดความเสียหายแก่รถอื่นถึง 3 คัน ย่อมเป็นผลโดยตรงอันเกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 ซึ่งขับรถด้วยความเร็วสูงในขณะที่เมาสุรา เมื่อตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ทำรายการกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ ข้อ 7 ระบุว่า การประกันภัยไม่คุ้มครองความรับผิดอันเกิดจาก 7.6 การขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะที่ขับขี่ มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเส้นเลือดไม่น้อยกว่า 150 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ (เงื่อนไขเดิมตามคำสั่งนายทะเบียนที่ 22/2551) ข้อ 8 วรรคสอง ระบุว่าเงื่อนไขตาม 7.6 บริษัทจะไม่นำมาเป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอกเพื่อปฏิเสธความรับผิด เมื่อโจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่บุคคลภายนอกไปแล้วตามเงื่อนไขกรมธรรม์ประกันภัย ข้อ 8 วรรคสาม โจทก์มีสิทธิเรียกเอาคืนจากผู้เอาประกันภัยได้

ตามเงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัย ผู้เอาประกันภัยที่จะถูกเรียกค่าสินไหมทดแทนคืน จากบริษัทผู้รับประกันภัยนั้น หมายถึง ผู้เอาประกันภัยที่เป็นผู้ทำละเมิดต่อบุคคลภายนอก แต่ ขณะเกิดเหตุคดีนี้จำเลยที่ 2 ผู้เอาประกันภัยมิใช่เป็นผู้ทำละเมิด โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกคืนค่าสินไหม ทดแทนจากจำเลยที่ 2 แม้จำเลยที่ 2 มิได้ยกปัญหาดังกล่าวขึ้นต่อสู้ แต่ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อ กฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ ตาม ป. วิ.พ. มาตรา 142 (5)

(ค) อายุความ ในการเรียกคืนเงินตามสัญญาข้อ 8 วรรคท้าย ของบริษัทประกันภัย มี อายุความ 10 ปี นับแต่วันที่ได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอกไป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6914/2559

เมื่อจำเลยชั้นรายนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้โดยได้รับความยินยอมจากผู้เอาประกันภัยในขณะ เมาสุรา แล้วเกิดอุบัติเหตุชนท้ายรถยนต์ที่ ส. ขับได้รับความเสียหาย จึงเสมือนจำเลยเป็นผู้เอา ประกันภัยก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคลภายนอก ตามกรมธรรม์ประกันภัยหมวดการ ค้ำครองความรับผิดชอบบุคคลภายนอก ข้อ 8 กำหนดให้โจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยจำต้องรับผิดชอบ ต่อบุคคลภายนอกโดยไม่อาจยกข้อต่อสู้ที่ยกเว้นความคุ้มครองกรณีการขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะขับซึ่ง มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเส้นเลือดไม่น้อยกว่า 150 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ เพื่อปฏิเสธการชดใช้ค่าสินไหม ทดแทน และเมื่อโจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอกแล้ว ย่อมมีสิทธิเรียกให้จำเลย ชำระเงินที่โจทก์จ่ายไปคืนแก่โจทก์ตามเงื่อนไขในกรมธรรม์ประกันภัย หมวดการคุ้มครองความรับผิด ต่อบุคคลภายนอก ข้อ 8 วรรคสาม กรณีดังกล่าวเป็นการฟ้องเรียกเงินที่ผู้รับประกันภัยได้ชดใช้ให้แก่ บุคคลภายนอกไปคืนจากผู้เอาประกันภัยตามสัญญาประกันภัย ซึ่งแตกต่างจากการเรียกให้ใช้ค่า สินไหมทดแทนตามความในมาตรา 882 วรรคหนึ่ง และเป็นกรณีที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติอายุความ ไว้โดยเฉพาะ จึงมีอายุความ 10 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 193/30 เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้ภายใน 10 ปี นับแต่วันที่โจทก์ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอกไป คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ

2.8.2.2 กรณีผู้ขับขี่เมาสุรากับความรับผิดของบริษัทผู้รับประกันภัย สำหรับ ความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัย

ในกรณีผู้ขับขี่รถประกันภัยถือว่าเมาสุรา และเกิดอุบัติเหตุทำให้รถยนต์ที่เอาประกันภัยไว้ได้รับความเสียหายด้วย โดยเป็นความผิดหรือความประมาทของผู้ขับขี่ที่เมาสุราตัวเอง เงื่อนไขกรมธรรม์ ประกันภัยรถยนต์ หมวดการคุ้มครองความเสียหายต่อรถยนต์ ข้อ 9 ได้กำหนดไว้ชัดว่าผู้รับประกัน

จะยกเว้นไม่ให้ความคุ้มครอง กล่าวคือ บริษัทผู้รับประกันภัยจะไม่ช่อมหรือชดใช้ค่าสินไหมทดแทนต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อตัวรถที่เอาประกันภัย

“ข้อ 9 การยกเว้นการใช้อื่นๆการประกันภัยนี้ไม่คุ้มครอง

9.3 การขับขี่โดยบุคคลซึ่งในขณะที่ขับขี่ให้ถือว่าเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก ดังนี้

9.3.1 มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด เกินกว่า 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ หรือ

9.3.2 มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด เกินกว่า 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ กรณีการขับขี่โดยบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ หรือโดยบุคคลที่มีใบอนุญาตขับรถชั่วคราว หรืออยู่ระหว่างพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับรถ หรือ

9.3.3 กรณีไม่ยินยอมให้เจ้าพนักงานจราจร พนักงานสอบสวน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ทดสอบวัดปริมาณแอลกอฮอล์ จนถูกดำเนินคดีฐานขับรถขณะเมาสุราหรือของเมาอย่างอื่นตามกฎหมายว่าด้วยจราจรทางบก และผู้ขับขี่ได้ยอมรับหรือศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดลงโทษในความผิดดังกล่าว”

วรรคสอง : การยกเว้นตามข้อ ...9.3 (ขับขี่ในขณะที่เมาสุรา)... จะไม่นำมาใช้ในกรณีที่มีความเสียหายต่อรถยนต์ที่เกิดขึ้นและมีใช้ความประมาทของผู้ขับขี่รถยนต์ที่เอาประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัยนี้”

2.9 ข้อต่อสู้ปฏิเสธความรับผิด ที่ว่าผู้ขับขี่รถยนต์หรือผู้เอาประกันภัย มีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกินกว่าที่สัญญาประกันภัยกำหนด อันเป็นข้อยกเว้นไม่คุ้มครอง บริษัทผู้รับประกันภัยเป็นฝ่ายยกขึ้นอ้าง จึงมีภาระการพิสูจน์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2383/2553

ข้อที่ว่านาย ก. ขับรถยนต์ในขณะที่อยู่ภายใต้ฤทธิ์สุรายาเมาถึงขนาดไม่สามารถควบคุมรถยนต์ได้หรือไม่ จำเลยที่ 3 มีภาระการพิสูจน์ ทางนำสืบของจำเลยที่ 3 มีเพียงผลการตรวจเลือดนาย ก. ว่าตรวจพบแอลกอฮอล์ในเลือด 0.183 กรัมเปอร์เซ็นต์ และมีนาย ข. ผู้จัดการศูนย์ปฏิบัติการสินไหมทดแทนของจำเลยที่ 3 เบิกความสนับสนุนว่า ตามเงื่อนไขกรมธรรม์ใหม่ กรมการประกันภัยกำหนดปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดที่จะไม่ต้องรับผิดไว้จำนวน 0.150 กรัมเปอร์เซ็นต์ ซึ่งตามข้อเท็จจริงดังกล่าวยังไม่เพียงพอที่จะให้รับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุ นาย ก. อยู่ภายใต้ฤทธิ์สุรายาเมาถึง

ขนาดไม่สามารถควบคุมรถยนต์คันที่จำเลยที่ 3 รับประกันภัย จำเลยที่ 3 จึงหาอายุยกข้อ
ดังกล่าวขึ้นปฏิเสธความรับผิดชอบที่แท้จริงได้ไม่

หมายเหตุ : ขณะเกิดเหตุคดีนี้ เงื่อนไขสัญญาประกันภัยรถยนต์ หมวดการคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก มีข้อความว่า “ข้อ 2.12 การยกเว้นทั่วไป 2.13.7 การขับขีโดยบุคคลขณะที่อยู่ภายใต้ฤทธิ์สุราเมาถึงขนาดที่ไม่สามารถควบคุมรถยนต์ได้” ดังนั้น การพิจารณาว่าผู้ขับขีเมาสุราหรือไม่ จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลตรวจแอลกอฮอล์ในเลือดว่าพบก่มีผลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ดังเช่นเงื่อนไขสัญญาประกันภัยในปัจจุบัน

2.10 ข้อปฏิเสธความรับผิดชอบโดยอาศัยหลักวิชาทางการแพทย์ในการนับปริมาณแอลกอฮอล์ย้อนกลับ

ในประเด็นการต่อสู้ของบริษัทประกันภัย โดยอาศัยหลักวิชาทางการแพทย์ในการนับปริมาณแอลกอฮอล์ย้อนกลับ เท่าที่ผู้เขียนทราบ (เท่าที่ข้อมูลผู้บรรยายรับรู้) มีคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ที่วินิจฉัยในทำนองเห็นว่า การอ้างหลักการทางวิชาการหรือเอกสารการแพทย์เกี่ยวกับการลดลงของปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดนั้น ยังไม่อาจรับฟังได้ตามนั้น เนื่องจากยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการลดลงของปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดของแต่ละบุคคล แต่อย่างไรก็ดี ปัจจุบันผู้เขียนยังไม่พบคำวินิจฉัยที่ชัดเจนของศาลฎีกาที่ได้วินิจฉัยเกี่ยวกับประเด็นในเรื่องดังกล่าวนี้

432/287 หมู่ 2 ตำบลท่าแร่ รังทอง
อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา 56000 โทร 082-898-1802

มีเอกสารของแพทยสภา 3 ฉบับ ที่ผู้บรรยายเคยพบว่าบริษัทประกันได้นำข้อมูลมาใช้ประกอบ
อ้างอิงหลักการทางวิชาการแพทย์เพื่อคำนวณปริมาณแอลกอฮอล์ย้อนกลับและปฏิเสธความคุ้มครอง
และได้นำมาใช้เป็นพยานหลักฐานชิ้นหนึ่งในการเสนอเป็นพยานหลักฐานต่อศาล

ที่ พส.๐๑๑/ ๑๕๕๐

๓๗ มกราคม ๒๕๖๖

แพทยสภา The Medical Council of Thailand

สายคุ้มครองสิทธิประโยชน์
รับเลขที่ 279
วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2566
เวลา 13.29 น.

สำนักงาน ก.ก.
รับเลขที่ 1710
วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖
เวลา ๑๖.๑๖

รองเลขาธิการด้านกำกับ
รับเลขที่ ๑๕๗
วันที่ ๗ ก.พ.๖๖
เวลา ๑๓.๓๑
ด้านกฎหมาย คดี และคุ้มครองอา
รับเลขที่ ๓๘๘
วันที่ ๘ ก.พ.๒๕๖๖
เวลา ๑๕.๓๐ น.

เรื่อง ข้อมูลทางการแพทย์

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

อ้างถึง หนังสือ ที่ พส.๐๑๑/๑๕๕ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๓

ตามหนังสือที่อ้างถึงเลขาธิการแพทยสภาได้ให้ข้อมูลการแพทย์เกี่ยวกับการตรวจระดับ
แอลกอฮอล์ในเลือด หนึ่งร้อยสี่สิบสองมิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดสามารถลดลงเป็น
จำนวนเท่าใดในระยะเวลา ๓ ชั่วโมง โดยให้ข้อมูลดังนี้ ผู้ที่ไม่ดื่มเป็นประจำ ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดลดลง
๑๕- ๒๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ต่อชั่วโมง และผู้ที่ดื่มเป็นประจำ ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดลดลง ๓๐-๔๐
มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ต่อชั่วโมง นั้น

แพทยสภาตามคณะกรรมการแพทยสภา ครั้งที่ ๘/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๕
ขอแจ้งยกเลิกข้อความดังกล่าว เนื่องจากข้อมูลดังกล่าวไม่เป็นปัจจุบัน จึงขอแจ้งให้ท่านทราบว่าหากท่าน
ต้องการทราบข้อมูลทางการแพทย์เกี่ยวกับการลดลงของแอลกอฮอล์ในเลือดนั้น มีหลายปัจจัย จึงไม่สามารถ
พิจารณาเชิงทฤษฎีได้เพียงอย่างเดียว ต้องใช้ข้อเท็จจริงหลายเรื่องประกอบการพิจารณาการคำนวณหา
ปริมาณแอลกอฮอล์ย้อนกลับ จึงควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางด้านนิติเวชศาสตร์ หรือแพทย์ทางพิษวิทยา
คลินิกเป็นรายกรณีไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และดำเนินการ จักเป็นพระคุณยิ่ง

-เรียนด้านกฎหมาย คดี และคุ้มครองสิทธิประโยชน์
เพื่อโปรดใช้ประโยชน์ในการ ยุติข้อร้องเรียน

-เรียนผช.สายกำกับผลิตภัณฑ์ประกันภัย
เพื่อโปรดใช้ประโยชน์จากข้อมูลในการพัฒนาผลิตภัณฑ์

(นายชูฉัตร ประมุขผล)
รองเลขาธิการ รักษาการแทน
เลขาธิการ
๗ ก.พ.๖๖

นายเพชร ศรีปน : เจ้าหน้าที่ผู้ประสานงาน
๐๙๘-๑๐๓-๘๕๐๔

ขอแสดงความนับถือ

(นายแพทย์วิสูตร ฟองศิริไพบูลย์)
รองเลขาธิการแพทยสภา
ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการแพทยสภา

เรียน ผอ.ส.คส.

ผอ.กลุ่มงานระงับข้อพิพาท
-เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณา
เรื่องร้องเรียน

(นายโสรัจจ์ แรงสกุลชัย)
ผู้ช่วยเลขาธิการ สายคุ้มครองสิทธิประโยชน์
๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

เรียน ผช.สายคุ้มครองสิทธิประโยชน์/ผช.สายกฎหมายและคดี
-เพื่อทราบและใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาต่อไป

(นายชัยยุทธ มังศรี)
รองเลขาธิการ ด้านกฎหมาย
๘ ก.พ.๒๕๖๖

ฝ่ายจริยธรรมและกฎหมาย: ชั้น 11 อาคารตึกเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 8 ธันวาคม 2550 ถนนติวานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา 31100
โทรศัพท์ (Telephone) : 02-590-1881 , 02-589-7700, 02-589-8800 โทรสาร (Fax) : 02-591-8614 E-mail : ethics@tmc.or.th
Ethics and Laws Department: 11th Floor, Mahitalathibet Building, 88/19 Soi 8,
The Ministry of Public Health, Tiwanond Rd., Muang, Nonthaburi 11000, Thailand.

แพทยสภา The Medical Council of Thailand

สิ่งที่ส่งมาด้วย

ที่ พส.๐๓๑/๑๓๘๓๖

๑๕ กันยายน ๒๕๖๖

เรื่อง ความเห็นทางวิชาการกรณีแนวทางการพิจารณาการคำนวณระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายชื่อเอกสารอ้างอิง

ตามที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ได้นำเรื่อง แนวทางการพิจารณาการคำนวณระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด เข้าร่วมหารือกับแพทยสภา เพื่อขอความเห็นทางวิชาการต่อแนวทางดังกล่าว นั้น

คณะกรรมการแพทยสภา ได้พิจารณาให้ความเห็นต่อแนวทางการพิจารณาการคำนวณระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือด ในการประชุมครั้งที่ ๑๐ /๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๖๖ และมีมติให้แจ้งความเห็นทางวิชาการต่อแนวทางข้างต้น ดังนี้

จากการทบทวนวรรณกรรมและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง มีความเห็นเกี่ยวกับการคำนวณย้อนกลับเพื่อหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือดว่า

๑. ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดภายหลังการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จะมีอัตราการลดลงคงที่โดยเฉลี่ยประมาณ ๑๕ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ต่อชั่วโมง^(๑-๓) โดยค่าดังกล่าวเป็นค่าเฉลี่ยของอัตราการลดลงของระดับแอลกอฮอล์ในเลือดจากการศึกษาในประชากรที่มีความหลากหลาย

๒. ในกรณีที่ตรวจพบระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไม่เกิน ๒๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์จะไม่สามารถใช้หลักเกณฑ์การคำนวณย้อนกลับตามข้อ ๑ ได้

ทั้งนี้การตรวจหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือด ไม่ว่าจะตรวจด้วยวิธีการใดก็ตาม ควรตรวจโดยเร็วที่สุด

จึงเรียนความเห็นทางวิชาการกรณีแนวทางการพิจารณาการคำนวณระดับปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดข้างต้นมาเพื่อโปรดทราบ ตามเอกสารอ้างอิง

ขอแสดงความนับถือ

พลอากาศโท

(นายกแพทย์อิทธิพร คณะเจริญ)

เลขาธิการแพทยสภา

สำเนาถูกต้อง

พณฯ พลอากาศโท

ประกาศแพทยสภา

ที่ ๒๕/๒๕๖๗

เรื่อง แนวทางการพิจารณาการคำนวณย้อนกลับเพื่อหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือด

โดยที่พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๗ (๔) กำหนดวัตถุประสงค์ให้แพทยสภาเผยแพร่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแพทย์และการสาธารณสุขแก่ประชาชนและองค์กรอื่นจากการทบทวนวรรณกรรมและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง จึงเห็นสมควรกำหนดเป็นประกาศแพทยสภา เรื่อง แนวทางการพิจารณาการคำนวณย้อนกลับเพื่อหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือด ซึ่งเป็นการให้ความเห็นทางวิชาการทางการแพทย์แก่ประชาชนและองค์กรอื่น จึงสมควรเผยแพร่แนวทางการพิจารณาการคำนวณย้อนกลับเพื่อหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือด

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ ประกอบกับมติที่ประชุมคณะกรรมการแพทยสภา ครั้งที่ ๓/๒๕๖๗ เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ คณะกรรมการแพทยสภา จึงออกประกาศไว้ ดังนี้

ข้อ ๑ ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดภายหลังการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จะมีอัตราการลดลงคงที่โดยเฉลี่ยประมาณ ๑๕ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์/ชั่วโมง โดยค่าดังกล่าวเป็นค่าเฉลี่ยของอัตราการลดลงของระดับแอลกอฮอล์ในเลือดจากการศึกษาในประชากรที่มีความหลากหลาย

ข้อ ๒ ในกรณีที่ตรวจพบระดับแอลกอฮอล์ในเลือดไม่เกิน ๒๐ มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ จะไม่สามารถใช้หลักเกณฑ์การคำนวณย้อนกลับตามข้อ ๑ ได้

ข้อ ๓ การตรวจหาระดับแอลกอฮอล์ในเลือด ไม่ว่าจะตรวจด้วยวิธีการใดก็ตาม จะต้องตรวจโดยเร็วที่สุด

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๗ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๗
ศาสตราจารย์เกียรติคุณแพทย์หญิงสมศรี เฝ้าสวัสดิ์
นายกแพทยสภา

ซึ่งจากที่ผู้บรรยายได้รวบรวมข้อมูลในขณะนี้ แนวทางที่บริษัทประกันอ้างเพื่อปฏิเสธความคุ้มครอง โดยเหตุว่าผู้ขับขี่หรือผู้เอาประกันภัยมีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกินกว่าที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันไว้ ในกรณีที่มีการตรวจวัดปริมาณแอลกอฮอล์ภายหลังเกิดเหตุแล้ว แต่ผลปรากฏว่าไม่เกินกว่าปริมาณที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันภัย บริษัทประกันจะคำนวณปริมาณแอลกอฮอล์ย้อนกลับโดยอ้างอิงอาศัยหลักวิชาการแพทย์ข้างต้นและผลวิจัยของสถาบันนิติเวชวิทยากรมตำรวจ เรื่อง หลักการลดลงของระดับแอลกอฮอล์ในเลือดภายหลังการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และคำสั่งนายทะเบียนที่ 66/2563 เรื่อง ให้ใช้คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ คู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์รวมการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ และคู่มือตีความกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์แบบคุ้มครองเฉพาะภัย **“โดยใช้เกณฑ์ระดับแอลกอฮอล์ในเลือดลดลง 15 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ต่อชั่วโมง ย้อนไป ณ เวลาเกิดเหตุ”** ถ้าผลการคำนวณย้อนกลับดังกล่าวปรากฏว่าผู้ขับขี่หรือผู้เอาประกันภัยมีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเกินกว่า 50 หรือ 20 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์ ก็จะปฏิเสธไม่ให้ความคุ้มครอง

ซึ่งจากการรวบรวมข้อมูล ผู้บรรยายได้พบคำวินิจฉัยของศาลฎีกาหนึ่งฉบับที่เห็นว่า น่าจะพอเกี่ยวกับประเด็นอยู่บ้าง ในแง่มุมของการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของศาล ที่เกี่ยวกับการอ้างหลักวิชาการแพทย์ในการพิสูจน์ว่า ผู้ขับขี่เมาสุราหรือไม่ จึงนำมาลงไว้ในที่นี้ด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1637/2538

ป.พ.พ. มาตรา 867

กรมธรรม์ประกันภัยระบุว่าสัญญาไม่คุ้มครองการสูญเสียหรือทุพพลภาพอันเกิดขึ้นโดยตรงหรือทางอ้อมทั้งหมดหรือแต่บางส่วนจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในขณะที่หรือเนื่องจากผู้เอาประกันภัยเมาสุราหรือแพ้ยาหมายความว่าสัญญาไม่คุ้มครองการมรณะของผู้เอาประกันภัยอันเกิดขึ้นโดยตรงจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจากผู้เอาประกันภัยเมาสุรา **การที่จำเลยพิสูจน์ได้เพียงว่าผู้เอาประกันภัยถึงแก่กรรมโดยอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในขณะที่เมาสุราตามหลักวิชาการแพทย์โดยพิสูจน์ไม่ได้ว่าอุบัติเหตุเกิดขึ้นเนื่องจากผู้เอาประกันภัยเมาสุราจำเลยจึงไม่ได้รับการยกเว้นความรับผิดตามข้อสัญญาดังกล่าว**

หมายเหตุ : คดีนี้เป็นข้อพิพาทตามสัญญาประกันชีวิต โดยผู้เอาประกันภัยขับรถเกิดอุบัติเหตุชนกับรถอื่นแล้วเสียชีวิต บริษัทประกัน (จำเลย) ให้การว่า อุบัติเหตุเกิดขึ้นในขณะที่หรือเนื่องจากผู้เอาประกันภัยขับรถ ในขณะเมาสุรา จึงอยู่ในบังคับของข้อยกเว้นความรับผิดและขอให้อยกฟ้อง

2.11.อื่นๆ

2.11.1 ความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราตาม พ.ร.บ.จราจร มาตรา 43(2) และโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินตาม พ.ร.บ.จราจร มาตรา 43(4),157 และความผิดฐานประมาทตาม ป.อ. 390, 300, 291 และความผิดฐานขับรถขณะเมาสุราเป็นเหตุให้มีผู้ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ สิ้นชีพ หรือถึงแก่ความตาย พ.ร.บ.จราจร มาตรา 43(2) 160 ตีวรรค 1-4 เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบาท

ถ้าหากความผิดตาม พ.ร.บ.จราจร เป็นบทหนัก เช่น ขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย อันเป็นความผิดทั้งตาม ป.อ.291 และพ.ร.บ.จราจรทางบก มาตรา 43(2), 160 ตีวรรคสี่ โดยศาลลงโทษตามความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(2), 160 ตีวรรคสี่ ซึ่งเป็นบทหนัก แต่ในคดีดังกล่าวทนายผู้ตายขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ และศาลอนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์ได้เฉพาะความผิดตาม ป.อ.291 ดังนั้น เมื่อศาลชั้นต้นลงโทษบทหนักตามพ.ร.บ.จราจรทางบก มาตรา 43(2), 160 ตีวรรคสี่ ที่เฉพาะรัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ขอให้ลงโทษหนักขึ้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 534/2563

ป.อ. มาตรา 58 บัญญัติหลักเกณฑ์เรื่องการบอกโทษว่า ศาลที่พิพากษาคดีหลังจะนำโทษที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนบอกเข้ากับโทษคดีหลังได้ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดคดีหลังถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกในความผิดที่มีใช้ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ซึ่งเมื่อแปลความในทางกลับกันก็คือศาลที่พิพากษาคดีหลังจะนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบอกเข้ากับโทษจำคุกคดีหลังได้ ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดคดีหลังกระทำความผิดที่มีใช้ความผิดลหุโทษ และความผิดนั้นเป็นการกระทำโดยเจตนา มิใช่ความผิดที่เกิดจากการกระทำโดยประมาทนั่นเอง คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขับรถโดยประมาทขณะเมาสุราเป็นเหตุให้รถยนต์ที่จำเลยขับชนกับรถยนต์ที่ผู้ตายขับ ทำให้รถยนต์ทั้งสองคันได้รับความเสียหาย จำเลย อ. ย. ป. ร. และ ฉ. ได้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ส่วน ม. ได้รับอันตรายสาหัส และผู้ตายได้รับบาดเจ็บและถึงแก่ความตายในเวลาต่อมา ขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 58, 291, 300, 390 และ พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2) (4), 157, 160 ตี จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลล่างทั้งสองพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามบทกฎหมายที่โจทก์ขอให้ลงโทษ เท่ากับจำเลยมีความผิดฐานกระทำโดยประมาทจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ได้รับอันตรายสาหัสและได้รับอันตรายต่อจิตใจ ตาม ป.อ. มาตรา 291, 300, 390 ด้วยเพียงแต่การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ศาลจึงต้องลงโทษ

จำเลยฐานขับรถในขณะที่เมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2), 160 ตรี วรรคสี่ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดเพียงบทเดียว ตาม ป.อ. มาตรา 90 แต่การที่ศาลจะปรับบทตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2), 160 ตรี วรรคสี่ เป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเช่นคดีนี้ได้ก็ต่อเมื่อเป็นการกระทำความผิดโดยประมาทเท่านั้น เพราะหากเป็นการกระทำโดยเจตนาแล้ว เท่ากับผู้กระทำความผิดมีเจตนาฆ่า ซึ่งศาลต้องปรับบทลงโทษฐานเจตนาฆ่าผู้อื่น ไม่อาจที่จะนำบทบัญญัติฐานขับรถในขณะที่เมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 42 (2), 160 ตรี วรรคสี่ มาปรับใช้เป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดเช่นคดีนี้ ดังนั้น แม้คดีนี้ศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลย แต่เมื่อกฎหมายที่ศาลปรับบทพิพากษาลงโทษแก่จำเลยล้วนเป็นบทความผิดที่เกิดจากการกระทำโดยประมาททั้งสิ้น กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตาม ป.อ. มาตรา 58 ศาลจึงไม่อาจนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ได้ ที่ศาลล่างทั้งสองนำโทษจำคุก 6 เดือน ของจำเลยที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยคดีนี้จึงเป็นการไม่ชอบ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 139/2565

ความผิดฐานขับรถในขณะที่เมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 โจทก์รวมทั้งสามไม่ใช่ผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำความผิดฐานนี้โดยตรงจึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ไม่มีสิทธิอุทธรณ์ขอให้ลงโทษจำเลยหนักกว่าโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นในความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์รวมทั้งสามและศาลอุทธรณ์ภาค 3 รับพิจารณาในข้อหานี้โดยกำหนดโทษใหม่เป็นจำคุก 4 ปี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ปัญหาดังกล่าวแม้คู่ความมิได้อุทธรณ์ฎีกา แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

หมายเหตุ : คดีนี้ภรรยา มารดาและบุตรผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ผู้ร้องทั้งสามเข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ป.อ.291 ส่วนความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก ผู้ร้องทั้งสามไม่ใช่ผู้เสียหายจึงไม่อนุญาต

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4293/2565

ในขณะที่จำเลยกระทำความผิดคดีนี้ ความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา 291 มีระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท ส่วนความผิดฐานขับรถในขณะที่เมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.

2522 มาตรา 160 ตี วรรคสี่ มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท แม้บทกฎหมายที่ระวางโทษในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวมีระวางโทษจำคุกชั้นสูงเท่ากัน คือ จำคุกไม่เกินสิบปีแต่ความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายซึ่งต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก ฯ มาตรา 160 ตี วรรคสี่ มีระวางโทษจำคุกชั้นต่ำสามปีด้วย ความผิดดังกล่าวจึงมีโทษหนักกว่าความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม ป.อ. มาตรา 291 จึงต้องลงโทษจำเลยฐานขับรถในขณะเมาสุราเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก ฯ มาตรา 160 ตี วรรคสี่ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90 เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 291 พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 (2) (4), 157, 160 ตี การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 291 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90 จำคุก 2 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่าให้ลงโทษตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก ฯ มาตรา 42 (2), 160 ตี วรรคสี่ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม ป.อ. มาตรา 90 จำคุก 3 ปี อันเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่ได้แก้ไขบทมาตราแห่งความผิดเพียงแต่ปรับบทลงโทษจำเลยให้ถูกต้องเท่านั้นจึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อยและลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปีต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง

2.11.2 ความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุรา พ.ร.บ.จราจร มาตรา 43(2) และโดยประมาทหรือนำหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สินตาม พ.ร.บ.จราจร มาตรา 43(4) เป็นการกระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท และเปรียบเทียบปรับไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2849/2540

จำเลยขับรถในขณะเมาสุราและโดยประมาทหรือนำหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน เป็นการกระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องใช้กฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษ พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจเปรียบเทียบปรับจำเลยในความผิดฐานขับรถโดยประมาทตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(4), 157 ซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษเบา กว่าความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราเพื่อให้ความผิดทั้งหมดเล็กกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 37 ได้ แม้พนักงานสอบสวนจะเปรียบเทียบปรับจำเลยไปแล้วก็ไม่ชอบคดีไม่เล็กกันศาลชั้นต้นจึงมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุราตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43(2), 160 วรรคสาม ตามฟ้องได้

2.11.3 ถ้าการขับรถในขณะเมาสุรามีพฤติการณ์การขับซี้ เช่น ขับพุ่งชนรถหรือคนอื่น โดยแรง ซึ่งถึงขั้นเห็นผลได้ว่าอาจมีผู้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายได้ จะถือเป็นว่า ความผิดฐานกระทำโดยเจตนาอีกฐานหนึ่ง และถือเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5923/2559

การที่จำเลยขับรถในขณะเมาสุรา ซึ่งเป็นความผิดต่อพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 และจำเลยขับรถยนต์คันเกิดเหตุพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมทั้งสองอันเป็นความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่นนั้น เป็นการกระทำความผิดที่มีเจตนาแยกต่างหากจากกัน ถือไม่ได้ว่าการที่จำเลยขับรถในขณะเมาสุราเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งของการที่จำเลยขับรถยนต์คันเกิดเหตุพุ่งเข้าชนรถจักรยานยนต์ของโจทก์ร่วมทั้งสอง การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน

2.11.4 ความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุรา ซึ่งเป็นการกระทำความผิดโดยประมาท ไม่ ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตาม ป.อ. มาตรา 58 เรื่องการบวกลโทษ ศาลจึงไม่อาจนำโทษจำคุกที่รอ การลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกเข้ากับโทษจำคุกของผู้ขับซี้ที่เมาสุราในคดีหลังได้

(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 534/2563)

2.11.5 ความผิดฐานขับเมาขับตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 (2) และ ความผิดฐานเสพขับตาม พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง เป็นการ กระทำกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6898/2560

การที่จำเลยเสพเมทแอมเฟตามีนเข้าสู่ร่างกายแล้วขับรถยนต์ในขณะเมาสุรา อันเป็นการ กระทำที่เกี่ยวเนื่องกัน โดยมีเจตนาเดียวกัน คือ ขับรถยนต์ซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดฐานเป็นผู้ขับซี้ เสพเมทแอมเฟตามีนและขับรถในขณะเมาสุรา การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำกรรมเดียวเป็น ความผิดต่อกฎหมายหลายบท แม้โจทก์บรรยายฟ้องแต่ละข้อหาต่างกรรมกัน ก็ไม่ทำให้การกระทำ ของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมได้

2.11.6 ในคดีความผิดฐานขับรถในขณะเมาสุรา ซึ่งศาลลงโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน ศาลจะเปลี่ยนเป็นการกักขังไม่เกินสามเดือนแทนโทษจำคุกนั้นก็ได้ตาม ป.อ. มาตรา 23

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6724/2562

ป.อ. มาตรา 23 บัญญัติว่า "ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุก และในคดีนั้นศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน ถ้าไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อนหรือปรากฏว่าได้รับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ศาลจะพิพากษาให้ลงโทษกักขังไม่เกินสามเดือนแทนโทษจำคุกนั้นก็ได้" เห็นได้ว่าบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวให้อำนาจศาลในการที่จะใช้ดุลพินิจลงโทษกักขังแทนโทษจำคุกก็ได้ หากเข้าใจผิดตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายดังกล่าว แต่โทษกักขังดังกล่าว เป็นการใช้โทษกักขังแทนโทษจำคุกในคดีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน และที่กฎหมายบัญญัติให้กักขังไม่เกินสามเดือนแทนโทษจำคุกนั้น เพื่อให้การกำหนดโทษกักขังเป็นเช่นเดียวกับโทษจำคุกดังกล่าว ดังนั้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ใช้ดุลพินิจเปลี่ยนโทษจำคุก 1 เดือน เป็นโทษกักขังแทน มีกำหนด 2 เดือน ซึ่งไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีผู้ความฝ่ายใดฎีกาศาลฎีกาเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

2.11.7 ขับรถในขณะที่เมาสุรา และขับรถด้วยความเร็วสูงปาดหน้ารถคันอื่นไปมาบนถนนสาธารณะในลักษณะเปลี่ยนช่องทางเพื่อหลบหนีการจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจ โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่น รถจักรยานยนต์จึงเป็นทรัพย์สินที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง อันพึงริบตาม ป.อ. มาตรา 33 (1)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6736/2558

รถยนต์ของกลางที่จำเลยใช้ขับในขณะที่เมาสุราและขับรถหลบหนีด้วยความเร็วสูงโดยไม่ได้คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่นถือเป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดตามฟ้องโดยตรงอันพึงริบตาม ป.อ. มาตรา 33 (1)

หมายเหตุ : คดีนี้จำเลยฎีกามีประเด็นว่า รถยนต์ของกลางเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิดอันพึงริบหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า จำเลยขับรถในขณะที่เมาสุรา ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตหรือทรัพย์สินของผู้ใด ประกอบกับคำฟ้องของโจทก์ก็ปรากฏเพียงว่าจำเลยได้ขับรถพุ่งชนแผงเหล็กซึ่งเจ้าพนักงานตำรวจกำลังจะนำเข้าสกัด ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจำเลยขับรถด้วยความเร็วเท่าใด รถยนต์ของกลางจึงเป็นยานพาหนะที่จำเลยใช้ในการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ เท่านั้น ไม่ใช่ทรัพย์สินที่ใช้กระทำความผิดโดยตรงนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5035/2560

จำเลยขับรถจักรยานยนต์ของกลางในขณะเมาสุรา และขับรถด้วยความเร็วสูงขาดหน้ารถคันอื่นไปมาบนถนนสาธารณะในลักษณะเปลี่ยนช่องทางเพื่อหลบหนีการจับกุมของเจ้าพนักงานตำรวจโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่น พฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นดังกล่าวถือเป็นเรื่องที่ร้ายแรง รถจักรยานยนต์ของกลางที่จำเลยใช้ขับในขณะเมาสุราและขับโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและความเดือดร้อนของผู้อื่น จึงเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดโดยตรง อันพึงริบตาม ป.อ. มาตรา 33 (1)

2.12 ตัวอย่างคดี : นาย ป.ขับขี่รถยนต์มี พรบ. และประกัน ป.1 ในขณะเมาสุรา (182 mg) โดยมีนาง พ.นั่งโดยสารด้านหน้ามาด้วย ประมาทชนเกาะกลางถนนทำให้รถพลิกคว่ำและเกิดไฟไหม้รถเสียหายทั้งคัน นาย ป. (ผู้ขับขี่) บาดเจ็บสาหัส ส่วนนาง พ. (ผู้โดยสาร) ไฟคอกสาหัสและเสียชีวิตในเวลาต่อมา

จำนวนเงินเอาประกันภัย : กรมธรรม์ประกันภัยนี้ให้การคุ้มครองเฉพาะข้อตกลงคุ้มครองที่มีจำนวนเงินเอาประกันภัยระบุไว้เท่านั้น DOH81		
ความรับผิดต่อบุคคลภายนอก	รถยนต์เสียหาย สูญหาย ไฟไหม้	ความคุ้มครองตามเอกสารแนบท้าย
1) ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรืออนามัย เฉพาะส่วนเกินวงเงินสูงสุดตาม พ.ร.บ. 1,000,000.- บาท/คน 10,000,000.- บาท/ครั้ง	1) ความเสียหายต่อรถยนต์ 180,000.- บาท/ครั้ง 1.1 ความเสียหายส่วนแรก - บาท/ครั้ง	1) อุบัติเหตุส่วนบุคคล 1.1) เสียชีวิต สูญเสียอวัยวะ ทูพพลภาพถาวร ก) ผู้ขับขี่ 1 คน 50,000.- บาท ข) ผู้โดยสาร 6 คน 50,000.- บาท/คน
2) ความเสียหายต่อทรัพย์สิน 2.1 ความเสียหายส่วนแรก 2,500,000.- บาท/ครั้ง - บาท/ครั้ง	2) รถยนต์สูญหาย/ไฟไหม้ 180,000.- บาท	1.2) ทูพพลภาพชั่วคราว ก) ผู้ขับขี่ 1 คน - บาท/สัปดาห์ ข) ผู้โดยสาร - คน - บาท/คน/สัปดาห์ 2) ค่ารักษาพยาบาล 50,000.- บาท/คน 3) การประกันตัวผู้ขับขี่ 250,000.- บาท/ครั้ง
ไม่รวม พ.ร.บ.		

- 1.ผลต่อความรับผิดสำหรับรถยนต์ที่เอาประกันภัย
- 2.ผลต่อความรับผิดต่อชีวิต ร่างกายหรืออนามัยนาย ป.
- 3.ผลต่อความรับผิดต่อชีวิต ร่างกายหรืออนามัยนาง พ.